

Sygn. akt VIII C 3698/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 07 czerwca 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko Z. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 3698/15

UZASADNIENIE

W dniu 24 sierpnia 2015 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanemu Z. R., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę kwoty 365,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dat i kwot wskazanych pozwie, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że zawarł z pozwanym umowę w dniu 7 maja 2009 roku, która była przedłużana kolejnymi aneksami do umowy. Powód dodał, że dochodzona należność obejmuje kwotę 35,89 zł z tytułu niedotrzymania warunków promocji oraz kwotę 330 zł tytułem kary naliczonej za niezwrócenie sprzętu stanowiącego własność powoda. Powód wystosował wezwanie do zapłaty ww. należności, ale pozostało ono bezskuteczne.

W dniu 2 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który został następnie w całości uchylony, z uwagi na to, że po wydaniu nakazu zapłaty okazało się, że doręczenie nakazu zapłaty nie może nastąpić, gdyż pozwany nie mieszka pod wskazanym adresem, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił, pełnomocnik powoda został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Stawił się pozwany Z. R., który nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 maja 2009 roku pozwany Z. R. zawarł z powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umowę o abonament nr (...), na czas określony 12 miesięcy, na zasadach promocji „wiosna 50%”. Szczegółowe zasady korzystania z Pakietu usług (...) zostały określone w „Regulaminie korzystania z usług (...)” i (...). Wynikająca z

umowy usługi świadczenia usług telekomunikacyjnych, tj. odbioru kodowanych programów telewizyjnych oraz usług internetowych, była świadczona przez powoda do lokalu przy ulicy (...) w Ł.. Umowa była następnie przedłużana przez pozwanego kolejnymi aneksami do umowy nr (...) o korzystanie z usług (...), tj.:

- a) aneksem zawartym w dniu 18 grudnia 2009 roku,
- b) aneksem nr (...) zawartym w dniu 29 kwietnia 2010 roku,
- c) aneksem nr (...) zawartym w dniu 20 października 2010 roku,
- d) aneksem nr (...) zawartym w dniu 13 kwietnia 2012 roku,
- e) aneksem nr (...) zawartym w dniu 13 kwietni 2012 roku.

W dniu 29 października 2012 roku w Biurze (...) podpisał cesję umowy dotyczącą telewizji i (...) świadczonej do lokalu przy ulicy (...) w Ł. na rzecz D. R.. W tym samym dniu D. R. podpisała aneks nr (...) do umowy nr (...) o korzystanie z usług (...) w lokalu, o którym mowa wyżej. D. R. zmarła w dniu 26 listopada 2012 roku. W dniu 30 listopada 2012 roku Z. R. zawarł kolejny aneks nr (...) do umowy nr (...) o korzystanie z usług (...).

(umowa abonencka nr (...) k. 9-9v, aneksy do umowy, cesja umowy, kserokopia skróconego aktu zgonu k. 10-22, Regulamin korzystanie z usług (...) wraz z Cennikiem usług k. 27-36)

W dniu 5 stycznia 2010 roku pozwany Z. R. odebrał od powoda urządzenie dostępowe, model: (...), który zainstalowano przy ulicy (...) w Ł..

(protokół odbioru k. 23)

W dniu 17 października 2014 roku powód wystawił wyliczenie dopłaty z tytułu utraty promocji, na podstawie której ustalił różnicę wynikającą z cen standard a promocji, która w istocie stanowiła karę umowną z tytułu zerwanej promocji na kwotę 50 zł.

(wyliczenie k. 24)

W piśmie opatrzonym datą 24 października 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty łącznie kwoty 135,89 zł, która to kwota stanowiła sumę niezapłaconych faktur VAT: nr (...) – na kwotę 24,99 zł, nr 6V/ (...) – na kwotę 60,90 zł oraz naliczonej kary umownej z tytułu niedotrzymania warunków promocji w wysokości 50 zł. Nadto powód wezwał pozwanego do zwrotu urządzeń wraz z osprzętem – modemu, a w przypadku jego niezwrócenia wskazał na możliwość naliczenia kary umownej w wysokości 330 zł. Powód wyznaczył termin do wykonania zobowiązania do dnia 7 listopada 2014 roku. Wezwanie wysłano pozwanemu na adres przy ulicy (...) w Ł., które doręczono w trybie awizo z dniem 11 listopada 2014 roku.

(wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 25-26)

Pozwany Z. R. nie zamieszkuje w lokalu przy ulicy (...) w Ł., wyprowadził się spod wskazanego adresu w 2013 roku.

(okoliczność niesporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Sąd dał przy tym wiarę twierdzeniom pozwanego, przytoczonych podczas jego przesłuchania, co do zawarcia, trwania i wypowiedzenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z powodem.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W sprawie znajdują zastosowanie postanowienia umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych przez pozwanego oraz przepisy Kodeksu cywilnego.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w dwóch umowie abonenckiej nr (...) wraz z aneksami zawartej z pozwanym Z. R.. Analiza pozwu oraz pism procesowych powoda wskazuje, że na dochodzone pozwem roszczenie składają się wyłącznie z kary umownej w kwocie 330 zł oraz kwocie 35,89 zł.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że pozwany zawarł z powodem umowę o abonament, na mocy której, powód zobowiązany był do świadczenia na rzecz pozwanego usług polegających na udostępnianiu kodowanych programów telewizyjnych oraz świadczeniu usług internetowych, natomiast pozwany zobowiązał się uiszczać na rzecz powoda miesięczne opłaty z tytułu świadczonych usług, w terminach wskazanych w dokumentach płatniczych.

Osią sporu było ustalenie, czy powód miał prawo żądać od pozwanego zapłaty kwot, o których mowa wyżej.

Jeśli chodzi o żądanie pozwu w zakresie kwoty 35,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 listopada 2014 roku stwierdzić należy, że strona powodowa nie załączyła jednak do akt sprawy żadnych dokumentów, w szczególności wystawionych dokumentów księgowych

w postaci faktur/not obciążeniowych, z których wynikałaby czytelny

i precyzyjny sposób wyliczenia ww. kwoty. Powyższe nie wynika zwłaszcza z załączonych dokumentów (zarówno z wyliczenia dopłaty z tytułu traty promocji czy wezwania przesądowego, na których widnieją inne kwoty, aniżeli naliczona przez powoda kwota 35,89 zł). W aktach sprawy brak jest również dokumentu, z którego wynikałby okres, za który zostały naliczona omawiana kara umowna.

Nadto powodowa Spółka dochodziła przedmiotowym powództwem kwoty 330 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 listopada 2013 roku do dnia zapłaty, która to kwota stanowiła należność z tytułu kary umownej za niezwrócenie urządzenia dostępowego – modemu standardowego, zgodnie z treścią Rozdziału IV § 22 pkt 1 Regulaminu korzystania z usług (...) oraz Cennika usług (str. 7).

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika jednak jaki sprzęt nie został zwrócony przez pozwanego, w tym zakresie nie została wystawiona jakkolwiek faktura albo dokument o innym charakterze, wskazujący, że z chwila rozwiązania umowy pozwany zalega ze zwrotem sprzętu oraz jakiego rodzaju. Z innych spraw Sądowi wiadome jest, że powód wystawia faktury, w których wyraźnie wskazuje jaki element sprzętu (dekoder, kabel, pilot itp.) nie został zwrócony, jaka jest wartość tego oprzędu i termin zapłaty, w razie jego niezwrócenia. W niniejszej sprawie powód nie przedstawił w tym przedmiocie żadnego dokumentu, co w świetle twierdzeń pozwanego zawartych w sprzeciwie powinien był uczynić.

W tym miejscu przypomnienia wymaga, że w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należało, że powód nie udowodnił, że pozwany Z. R. ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty 365,89 zł.